

Despre unica voie a lui Dumnezeu și cele patru expresii ale acesteia către oameni

Ar trebui să explicăm problema voinței lui Dumnezeu, deoarece chiar dacă Dumnezeu are o singură voință, această voință este exprimată față de noi în multe feluri – motiv pentru care mulți oameni spun că Dumnezeu are „multe voințe” – „voințe” care pot fi grupate în patru principale. categorii:

Voia bună a lui Dumnezeu. (κατ' ευδοκία θέλημα του Θεού). Aceasta este expresia voinței lui Dumnezeu prin care El vrea ca fiecare dintre noi să fim desăvârșiți ca El. Această voință este numită și voința „perfectă” a lui Dumnezeu, termen pe care îl evităm, deoarece, de fapt, toate expresiile voinței lui Dumnezeu sunt perfecte în ceea ce privește fiecare situație în care Dumnezeu acționează.

Cu toate acestea, de obicei nu acționăm în conformitate cu această primă voință și apoi Dumnezeu răspunde folosind „a doua voință” lui: pogorământul sau iconomia.

Pogorământul (iconomia) lui Dumnezeu (κατ' οἰκονομία θέλημα του Θεού) este o stare inferioară a voinței lui Dumnezeu care este adaptată incapacității noastre. Seamănă cu un tată care își dorește cu adevărat să își studieze copiii, dar își va scădea așteptările și va accepta că vor să joace mai mult decât ar trebui uneori. Aici Dumnezeu ne așteaptă pentru a ne pocăi – adică pentru a începe să luptăm din nou pentru a ne alinia cu voia Lui bună.

Dacă cineva nu se pocăiește, atunci pentru a-l aduce în limitele bunului simț, Dumnezeu permite, îngăduie să se întâmple diverse dureri pentru a ne semnaliza că nu mergem bine. Aceasta este a treia expresie a voinței lui Dumnezeu: îngăduința, voia concesivă a lui Dumnezeu (κατά παραχώρηση θέλημα του Θεού). Aici dușmanii noștri cei mai periculoși sunt neglijența, uitarea și lipsa curajului de a ne pocăi.

Dacă cineva încă nu se pocăiește, atunci Dumnezeu folosește ultima expresie a voinței Sale: părăsirea, părătul abandon de către Dumnezeu (κατά εγκατάλειψη θέλημα του Θεού) în care persoana este lăsată singură, de obicei în unele patimi rușinoase, până când își înmoaie inima și începe să caute din nou calea către desăvârșirea ei personală.

Ar trebui să luăm întotdeauna în serios semnele de la Dumnezeu și să nu uităm niciodată că El acționează întotdeauna din dragoste pentru noi.

La ultima judecată, nimeni nu poate spune lui Dumnezeu „De ce nu mi-ai spus?”